

Regeneration:

En eksplorativ undersøgelse af langsom genopbygning

Af Cæcilie Kildahl Kramer, Inge-Merete Hougaard, Sille Skovgaard, Claire Elisabeth Dungey & Anne Sofie Møller Askholm

Henrik sidder på hug på den nyharvede mark og presser sin ene hånd ned i mulden. Han graver en håndfuld jord op og knytter sin store næve nænsomt omkring den. "Prøv at mærke" siger han og rækker mig jordklumpen, "det er liv, du kan mærke". For mig, der er nybegynder i landbrugsverdenen, føles klumpen kold, fugtig og... jorder? Men ikke for de regenerative landmænd, som Henrik er en af. De kan skelne mellem den bløde, porøse, levende jord og den hårde, kantede, døde jord. Henrik kan også mærke forskellen under sine bare fødder, når han på en solskinsdag fristes til at hoppe ud af traktoren og smide støvler og strømper. "Den skal være bouncy at gå på", siger han og står og hopper lidt på marken. Han peger på ploven, der samler støv i maskinhallen: "Den der, den har jeg pensioneret for længst." Henrik er en del af en ny regenerativ landbrugsbevægelse, der tæller godt 300 praktikere i Danmark. De arbejder for at genopbygge jordens frugtbarhed med minimal mekanisk og kemisk forstyrrelse af jorden, konstant grønt plantedække og en stor artsdiversitet over og under jorden. "Man holder totalt jorden i skak, når man kører og pløjer og hakker svampene i stykker. Den har ikke tid til at komme sig", forklarer Henrik. Jorden er, for de regenerative landmænd, ikke et dødt vækstmedie, man kan putte gylle og kunstgødning ind i for derefter at trække afgrøder ud af, men et levende økosystem, fyldt med bakterier og svampe, der nøje skal passes og plejes, for at jorden regenererer sin evne til at holde på vand og næring. De regenerative landmænd insisterer på at stole mere på deres sanser end deres jordprøveanalyse – at det gør en forskel, om jordklumpen i hånden føles kantet eller blød. "Der er så meget at lære ved at stoppe op og mærke", siger Henrik, før han lader den levende jord smuldre mellem fingrene, og hopper op i traktoren igen.

Regeneration som begreb har i de senere år fået nyt liv. Som Sille Skovgaard og Sofie Isager Ahl beskriver i deres kommende bog *Lysbønder – 10 samtaler om genopbygningen af jorden i Danmark*, som situationen med Henrik indgår i, er regeneration inden for landbrug en måde at gentænke og genforhandle forholdet mellem mennesker, planter og jord – og organismer

derimellem. Inden for organisationsstudier bliver der talt om 'regenerativt lederskab', og Ahl beskriver ligeledes i sin ph.d.-afhandling *REGENERATION: Gensidigt belende praksisser i en ny jordbrugsbevægelse* fra 2021, at fænomener som 'regenerativ rejse', 'regenerativ mode' og 'regenerativ skønhedspleje' er begyndt at dukke op. På denne måde viser regeneration sig i stigende grad som et empirisk fænomen, som vi mener kræver nærmere antropologisk opmærksomhed.

Etymologisk knytter den moderne brug af verbet 'at regenerere' sig til det latinske, *regenerare*, som er sammensat af orddele *re-* 'igen' og *generare* 'at frembringe, skabe, producere'. At regenerere er således at 'skabe igen'. I biologien, hvor regeneration som begreb hyppigst anvendes, henviser dét at regenerere til biologiske processer, hvorved levende organismer erstatter tab af celler, væv eller større dele af organismen. Hvor

En regenerativ landmand på Stevns mærker på jordens struktur. Foto: Emma Harris.

En regenerativ landmand viser, hvordan en udpintt jord ser ud; kompakt og kantet. Foto: Rui Arved Larsen.

biologisk regeneration forstås som processer, som sker mere eller mindre af sig selv, viser bidragsyderne til dette temanummer, at regeneration i en empirisk kontekst også er noget der gøres – det er praksis. Men også praksisformer kan tage uforudsigelige drejninger og igangsætte uventede processer, ofte i samspil mellem mennesker og ikke-menneskelige arter. Således kan regeneration både være en bevidst *praksis* med konkrete politiske og etiske handlinger, og en mere eller mindre uintentionel *proces* med ukoordinerede interaktioner som kan lede til utilsigtede udfald.

Regeneration i antropologien

Mens regeneration i dag ofte anvendes som et empirisk begreb, der benyttes inden for en bred vifte af felter, er det i antropologien historisk blevet analyseret og tematiseret i relation til forskellige kulturelle praksisser centreret omkring døden og det forgængelige. Eksempelvis undersøgte blandt andre Maurice Bloch and Jonathan Parry brugen af 'regenerative' fertilitets- og genfødselsymboler i begravelsesritualer i antologien *Death and the Regeneration of Life* fra 1982. Her undersøges Johann Jakob Bachofens spørgsmål fra 1859, hvorfor kulturelle praksisser omkring døden synes så

Murbrokker ved nedlagt jernbane i Tripoli, Libanon. Foto: Inge-Merete Hougaard.

gennemsyrede af liv, gennem bidrag fra forskellige etnografiske kontekster. Det centrale spørgsmål som Bloch og Parry stiller er, hvilken rolle regenerative symboler spiller i opretholdelsen af den sociale orden, og hvorfor regenerative symboler er centrale i nogle begravelsespraksisser, men ikke i andre. Af særlig relevans for dette tema-nummer er ideen om, at døden rummer et potentiale for livgivende praksisser. Denne idé er interessant og særdeles aktuel, hvis vi retter blikket mod den nyere antropologis beskæftigelse med, hvordan regenerative transformationer opstår i kølvandet på degeneration, forfald, kollaps og nedgang.

I antologien *After Collapse: The regeneration of complex societies* fra 2006 af Glenn M. Schwartz og John J. Nichols problematiseres eksisterende teorier om social forandring ved at pege på de regenerative transformationer, som opstår i ruinerne af såkaldt 'kollapsede' samfund. Også inden for den økonomiske antropologi, peger eksempelvis Rudi Colleredo-Mansfeld i ar-

tiklen *The Anthropology of Economic Regeneration* fra 2019 på, hvordan områder, egne eller bydele, der har været efterladte eller nedbrudte grundet økonomisk nedgang, genbeboes, genopbygges og får nyt liv gennem en gentænkning af tidligere praksisser. I forlængelse heraf, betegnes byfornyelse på engelsk ofte som 'urban regeneration', hvilket illustrerer gentænkning og genopbygning inden for eksisterende rammer. Jennifer Cole og Christian Groes peger i *Affective Circuits: African Migrations to Europe and the Pursuit of Social Regeneration* fra 2016 på, at migration kan anses som en *individual* 'social regeneration', mens man – hvis vi forfølger ovenstående tanke om områder der genbeboes – også kan se migration som en *fælles* bevægelse mod regeneration af efterladte områder. Der er dermed potentiale i ruinerne i det nedbrudte landskab, hvor nye samfund og livsformer kan rejse sig fra asken, på samme måde som den tidlige antropologi så dødens livgivende potentiale for fællesskabets fortsatte eksistens.

Regnorme i konsulentens hånd. Konsulenten fortæller, at ormegangene er med til at holde jorden porøs og 'lækker'. Foto: Cæcilie Kildahl Kramer.

I dette temanummer belyses regeneration som en måde at respondere på forgængelighedens mangeartede udtryk, som for eksempel drastisk faldende fiskebestande, aldrende kroppe, tvivlsomme relationer til Gud, klimabelastende forbrugsmønstre, og degenerative produktionsformer. På denne vis undersøges og anvendes regeneration som begreb først og fremmest som empirisk forankret. Inspireret af Herbert Blumers skelnen mellem definitive begreber og sensibiliserende begreber i *What is wrong with social theory?* fra 1954, forstår vi regeneration som sidstnævnte. Ifølge Blumer er sensibiliserende begreber empirisk forankrede og "foreslår retninger, som man kan se efter"; de guider og fremhæver fænomener og retninger uden at skabe definitive kategoriseringer. Det betyder her, at grænsen mellem det empiriske og analytiske er dynamisk, og at begreber som regeneration kan udvides og gentænkes i mødet med empiriske tematikker. I for-

længelse af dette både præsenterer og opfordrer temanummeret til en undersøgelse af regeneration som et fænomen der, med afsæt i forskellige empiriske praksisser og processer, kan informere antropologiens analytiske brug af begrebet. Her indebærer regeneration etiske og politiske praksisser, som ikke blot er lineære, kausale og akutte, men også uforudsigelige, knudrede og langsomme. På denne måde åbner regeneration op for en gentænkning af, hvordan vi kan begrebsliggøre etisk og politisk agens fra et antropologisk perspektiv. I det følgende beskriver vi fire aspekter af regeneration – tidslighed, degeneration, reparation af relationer og politisk praksis – som temanummerets seks artikler på forskellig vis relaterer sig til.

Regenerationens tidslighed

Regeneration som praksis er på én og samme tid en videreførelse af noget, som var engang, og skabelsen af noget nyt; et favntag med fortiden, der rækker ind i fremtiden. Samtidig er regeneration et brud med det der var; noget bliver ladet tilbage, forgår. Regeneration rummer således en kompleks tidslighed, som rækker ind i både fortid, nutid og fremtid. Denne tidslige orientering står i modsætning til de øgede krav om resolut handlen, som på nuværende tidspunkt synes at karakterisere den såkaldte 'krisetid' i Danmark, hvor energikrise, klimakrise, miljøkrise, sundhedskrise og deslige kalder på akut politisk handling.

I antropologien er kriser ofte blevet beskrevet som akutte og ildevarslende begivenheder, der kræver en resolut handlen *på* krisen og typisk er karakteriseret ved et helt tydeligt *før* og *efter*. Netop derfor fremhæves kriser og sammenbrud ofte i antropolo-

giske teorier om forandring. Et eksempel på dette er Martin Holbraad, Bruce Kapferer og Julia F. Saumas bog *Ruptures* fra 2019, hvori de anskuer kriser og brud som kreative og skabende begivenheder, endda sommetider som ønskede for deres nyskabende potentiale. Modsat kriser, er degeneration ofte en langstrakt proces, som foregår kontinuerligt over tid, og som måske derfor bedre kan beskrives med Rob Nixons idé om 'langsom vold' fra bogen *Slow Violence and the Environmentalism of the Poor* fra 2011. Nixon beskriver langsom vold som en vold, der opstår gradvist og ikke nødvendigvis er synlig i modsætning til anden vold, der er spektakulær og øjeblikkelig. I en dansk kontekst beskriver Frida Hastrup og Nathalia Brichet i bogkapitlet *Curating a mild apocalypse: Researching Anthropocene ecologies through analytical figures* fra 2019 på samme vis antropocæne miljøkriser som 'milde apokalypser'; som uspektakulære events, der er svære at få øje på, men alle steder at finde. Hastrup og Brichet påpeger, at disse slags langsomme apokalypser ikke desto mindre er vigtige, og antropologien bør undersøge det langsomme forfald og de milde apokalypser med samme dedikation, som pludselige katastrofer fordrer. Modsat krisers påbud om håndfasthed og resolut handlekraft repræsenterer den regenerative praksis en subtil form for agens og handling i forsøget på at skabe fornyelse og forandring; en form for *langsommelighed*. Regenerative praksisser kræver, at det gentænkes, hvad det vil sige at agere i, samt respondere på, forfald.

Tidslighed er et gennemgående tema på tværs af artiklerne, hvilket kommer særligt til udtryk i Mads Daugbjergs artikel om kollektiv erindring og patriotisk turisme i Gettysburg i USA. Her genforhandles både fortid, nutid og fremtid gennem kollektive erindringspraksisser, som også

ændrer form i takt med fremkomsten af nye, identitetspolitiske kampe. Disse kampe om frihed og amerikansk identitet udfordrer dét, der anses som 'hvide' fejring. Spørgsmålet om hvad der skal videreføres, genoplives, fornyes eller lades tilbage, er dermed i konstant forhandling. Dette forhold synliggør, at regeneration tilmed er en politisk handling, der tvinger en stillingtagen til ulighed, identitet og ideologi.

Ligeledes flettes fortid, nutid og fremtid sammen i David Mehlsen og Mette Løvschals artikel om omskiftelige regenerative praksisser på den jyske hede. De viser, hvordan fortidens regenerative praksisser gennem tiden er blevet glemt eller fortrængt til fordel for produktionens logik, mens det idylliserede lynglilla hedelandskab senere er ønsket genskabt. Mehlsen og Løvschal viser at det landskab, der senere blev opfattet som uberørt og 'oprindeligt', kun opstod på grund af mennesker og ikke-menneskelige aktørers aktive regenerative praksisser og processer såsom afbrænding og græsning. Mens denne regeneration, ligesom det regenerative jordbrug vi så i den indledende vignette, kræver nøje pleje og pasning, vinder ideer om rewilding frem og bringer nye forestillinger om fremtidens landskab. Dette fremtidens landskab kan tage flere hundrede år at opbygge, hvorved Mehlsen og Løvschals artikel understreger langsommeligheden i regeneration.

Regeneration og degeneration – og at leve derimellem

Degeneration og langsomt forfald knyttes ofte til et håb om regeneration, eller et ønske om at forglemme tidligere praksisser. Der er dog altid en risiko for, at regenerationen udebliver. At kroppe fortsat forfal-

Propeller

Der er nogen
der har sat propeller
på vores mark
og nu går vi
spændt
og venter på
at den en dag letter
og tager os med
til en bedre
verden.

Propeller. Digt af Knud Sørensen fra udstillingen *Landskab i billeder og ord*, Skive Museum 2022. Foto: Cæcilie Kildahl Kramer.

der, økosystemer visner og sygdomme ikke giver slip; at kriser afløses af nye kriser og materialiserer sig i ufærdige boligblokke, huse uden mennesker og skove uden dyr.

Netop spændingsfeltet mellem det regenerative og degenerative belyser Sandra Høivang i sin undersøgelse af, hvordan seniorer kæmper imod social, biologisk og kognitiv degeneration. Gennem en undersøgelse af *aktiv aldring*, viser hun i sit bidrag, at regenerativ praksis er uløseligt forbundet med en samtidig degeneration, og seniorernes kamp viser de sociale og eksistentielle implikationer af aldring. Seniorernes forsøg på at bremse kroppens aldring er ikke blot en reparation af den enkeltes krop, men en reparation af seniorernes relationer til andre, og til et samfund, som forventer noget af dem, og som de forventer at have en plads i og kunne tage del i. På denne måde er regenerativ praksis ikke blot en forestillet positiv bekræftelse, men en negation af et uønsket forfald, som synliggør regenerationens biopolitiske dimensioner.

Sigrid Wibe adresserer ligeledes den problemfyldte relation mellem regeneration og degeneration i sin undersøgelse af det liv, som leves i og omkring Nexø på Bornholm efter Østersøfiskeriets nedtur. Hvor overfi-

skeri, fiskekvoter og iltsvind har medført, at livsgrundlaget for fisk, fiskere og økosystemer er degenereret, spørger Wibe, hvad regeneration er, og hvad det *kan være*. Hvordan fiskere og havbiologer vælger at reagere, er ikke givet, men forskellige veje bør undersøges for at finde bedre måder at leve sammen på i en forfaldende verden. Wibes centrale argument er, at regeneration ikke udelukkende bør tænkes som *udvikling og vækst*, men blandt andet som reparationen af *relationer*. For Wibe nødvendiggør regeneration et fokus på langsomhed, på nye relationsdannelser, besværlige forsøg og en øget bevidsthed på vejen mod forbedrede livsbetingelser for livet i og omkring Østersøen. Hermed understreger forfatterne, at regeneration er uløseligt forbundet med degeneration og med måder at leve i det aldrig fuldendte.

Regeneration som relationel reparation

Denne eksperimenterende og langsomme tilgang understreger også at regeneration ikke er kvantitativt og vækstbaseret, men oftest kvalitativ og *relationel*. I antropologien er regenerativ praksis ofte ble-

vet beskrevet i forbindelse med reparation af materielle objekter eller materiel infrastruktur. I bogen *Repair Work Ethnographies: Revisiting Breakdown, Relocating Materiality* fra 2019 redigeret af Ignaz Strebel, Alain Bovet og Philippe Sormani undersøger bidragsyderne reparation som en relation mellem mennesker og materielle objekter. Strebel og kolleger hævder, at reparation er en overset proces, som ikke desto mindre forbinder materialer, praksis, menneskelige og ikke-menneskelige agenter gennem situerede hverdagspraksisser.

Reparationsrelationen mellem menneske og objekt er i fokus i Hannah Møllers artikel om et 'tag-og-giv'-område på en dansk kommunal genbrugsplads. I erkendelsen af, at Jordens ressourcer er begrænsede, og at økosystemer med det nuværende forbrugsniveau ikke kan regenerere sig selv, er der behov for at tage hånd om materialer og genstande, der ellers ville blive kasseret og ende i afbrænding eller deponi. I stedet bør affald ses som en ressource. Artiklen belyser, hvordan antropologiske tilgange og metoder kan bidrage til at opbygge ny infrastruktur, som kan facilitere og fremme regenerative praksisser. Regeneration forstås her som forbundet til cirkulære processer, og handler dermed om at etablere etiske og varige relationer mellem mennesker og genstande gennem reparationspraksisser i hverdagen, som gør op med brug-og-smid-væk-kulturen og den accelerationstankegang, der karakteriserer vækstparadigmet. Disse nye cirkulære rytmer kræver innovation, arbejde og en eksplorativ udforskning for at danne nye relationer, praksisser og vaner, som er lige så immaterielle, som de er materielle.

I forlængelse heraf, udvides forståelsen af regenerativ praksis til ikke blot at være en respons på objekters forfald, som redefinerer relationen mellem menneske og

ting, men også en social og etisk praksis, der redefinerer relationen mellem menneske og det immaterielle. I Kathrine Pahuus' artikel om genfødsel som regenerativ praksis blandt troende i Pinsekirken, argumenterer hun for, at genfødsel skal forstås som en praksis, der er tæt knyttet til de troendes varige arbejde med deres relationer til sig selv, til andre, til Helligånden og til Gud. På denne måde viser regeneration sig som en intersubjektiv og etisk praksis, hvor det ikke handler om at reparere genstande, men bredere sociale og spirituelle relationer. Artiklen understreger også regenerationens tidlighed, idet Pahuus viser, hvordan danske pinsekirkegængere genopretter nutiden og dens potentiale gennem et regenerativt favntag med fortiden. Her forløses smertefulde minder, som frigiver fremtidens muligheder.

Således viser forfatterne, hvordan et antropologisk perspektiv kan bidrage til en undersøgelse af regeneration som fremspirende proces i et sammenfiltret samspil mellem det humane og nonhumane.

Regeneration som politisk praksis

Ved at undersøge regenerative praksisser empirisk, som respons på forfald og nedbrud, synliggør forfatterne, at regeneration rummer etiske og politiske spørgsmål om, hvilke relationer der skal eksistere, og hvilke der skal forgå. Vi ser det i fejringen og forhandlingen af amerikansk identitet og frihed, som illustreret af Daugbjerg, og i Mehlsen og Løvschals afdækning af hvordan hedelandskabet bør forvaltes og se ud. Vi ser det i Høivangs undersøgelse af seniorernes forsøg på at genpositionere sig i et samfund, som ikke længere forventer noget af dem, og i Wibes understregning af, at

hvordan man vælger at reagere på forfald ikke er givet på forhånd, men en bevidst – og nogle gange eksperimenterende – handling. Og vi ser det i Møllers undersøgelse af hvordan den nuværende ‘brug-og-smid-væk’-kultur ønskes ladt tilbage til fordel for nye relationer af reparation og genopbygning, og i Pahuus’ understregning af regeneration som en etisk praksis, hvor noget videreføres og andet lades tilbage. Alle disse illustrerer regeneration som havende politiske dimensioner. Max Liboiron, Manuel Tironi og Narea Calvillo foreslår i deres artikel *Toxic Politics: Acting in a Permanently Polluted World* fra 2018, at om dirigere det empiriske og analytiske fokus fra event-baseret og akut politisk handling, som når protestgrupper går på barrikaderne for en bedre fremtid, til hvad de kalder en ‘langsom aktivisme’. Langsom aktivisme beskrives som en subtil form for politisk agens, funderet i etiske handlinger frem for i protest. I forlængelse heraf afspejler artiklerne i dette temanummer på forskellig vis, hvordan regeneration kan forstås som en form for langsom politisk og etisk agens. Undersøgelserne af regeneration er således en anledning til at indfange de mangeartede og kreative former for situeret agens og handling, som opstår i forsøget på at skabe positive livsbetingelser i hverdagen.

Bidragyderne fremfører vigtige indsigter til en antropologi af regeneration, som har potentialet til at åbne samtaler om, hvad det vil sige at *handle* i en verden præget af kriser, vækstideologier og fremtids teknologier, ved at pege på det undersøgende, eksperimenterende og langsomt genopbyggende. De bidrager således også med at begrebsliggøre regeneration som havende en særlig tidslighed: på én gang både bagudskuende og fremtidsorienteret, og i et tempo der trodser vækstlogikken og krisernes kald på resolut handling. Bidragyderne peger desuden på regeneration som *relationelle* praksisser og spekulative samarbejder, som ad forskellige veje søger at genetablere sociale, spirituelle og materielle livsbetingelser. Udgivelsen taler således til klassiske antropologiske problemstillinger såsom agens, tidslighed, forandring, etik og politik, samt til et grundlæggende eksistentielt tema, nemlig frygten for forfald og hvordan dette undgås og modarbejdes. Temanummeret er frem for alt *eksplorativt*, fremfor definerende, i undersøgelsen af, hvad en antropologi af regeneration *kan* være. Vi spørger afsluttende: hvilke liv, forbindelser og rytmer bliver tydelige, når vi går langsomt og opmærksomt til værks?

Temareaktionen ønsker dig god læsning!

Forslag til videre læsning

Ahl, S.I., & Skovgaard, S. (2020). Alt det der ikke vejer noget: En samtale om regenerativt landbrug med Martin Beck. *Ny Jord – Tidsskrift for naturkritik*, 2020, vol. 5, 462-477.

Lykkegård, J., & Willerslev, R. (2016). Regenerating Life in the Face of Predation: A Study of Mortuary Ritual as Sacrifice among the Siberian Chukchi. *Sibirica: The Journal of Siberian Studies*, 15(2), 1-39.

Tsing, A.L., Swanson, H.A., Gan, E., & Bubandt, N. (2019). Arts of living on a damaged planet: monsters of the anthropocene : ghosts of the anthropocene (Tsing, H. Swanson, E. Gan, & N. Bubandt, Eds.). University of Minnesota Press.

Om forfatterne

Cæcilie Kildahl Kramer er ph.d. studerende ved Institut for Antropologi på Aarhus Universitet. Hun har en cand.scient.anth. fra Aarhus Universitet, som blev afsluttet med specialet *Keeping up with development*, som beskriver den grønne omstilling af dansk landbrug og hertil knyttede problemstillinger ud fra lokale landbrugernes perspektiver. Hendes primære forskningsinteresser dækker over klima- og miljøpolitik, divergerende naturforståelser, landdistriktsantropologi, bæredygtig omstilling, industrielle landskaber og konventionelle landbrugspraksisser.

Inge-Merete Hougard er postdoc på Institut for Antropologi på Københavns Universitet og på Lund University Centre for Sustainability Studies (LUCSUS). Hun har en ph.d. i Politisk Økologi fra Københavns Universitet og en baggrund i Internationale Udviklingsstudier og Offentlig Administration. Hendes primære forskningsinteresser dækker over ressourcerettigheder, klimapolitik, statsdannelse og landskabsforandringer.

Sille Skovgaard er specialestuderende ved Institut for Antropologi på Københavns Universitet. Hun har lavet feltarbejdet på regenerative jordbrug i Danmark og skriver om menneske-jord relationer og flerartslige samarbejder. Med multimodale, eksperimenterende tilgange forsøger hun at forstå og udtrykke den nye tilgang til jord, der spirer blandt klimabevidste jordbrugere.

Claire Elisabeth Dungey er postdoc ved King's College London og tilknyttet Durham University i England som 'honorary fellow'. Hendes nuværende projekt handler om digital overvågning og familierelationer i Tyskland. Hun har en Ph.d. i antropologi fra Aarhus Universitet. Hendes primære forskningsinteresser dækker over barndom og ungdomsstudier, skoleforskning, 'fremtid', samt mobilitet og transport.

Anne Sofie Møller Askholm er ph.d. studerende på Institut for Byggeri, By og Miljø på Aalborg Universitet i København, hvor hun undersøger sammenhænge mellem miljøetik og forandring af hverdagsforbrug og -praksisser. Hun har en kandidat i visuel antropologi fra Aarhus Universitet og har desuden en baggrund i religionsvidenskab, internationale udviklingsstudier og studier i film og fotografi. Hendes primære forskningsinteresser dækker bæredygtige forandringsprocesser, bæredygtig innovation og designantropologi, grønne fællesskaber, visuel antropologi og fremtidsantropologi.